

Vid prostens och kyrkoherdens i Rasbo och Kihls församlingar, herr magister...

1700-1829 81 Cbza 1796 Moman, Jonas

National Library
of Sweden

VID

PROSTENS OCH KIRKOHERDENS

I RASBO OCH KIHLS FÖRSAMLINGAR,

HERR MAGISTER

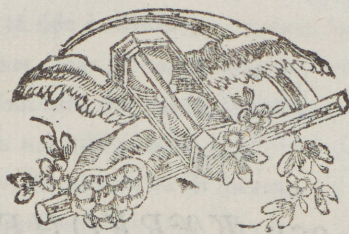
JONAS MOMANS

BEGRAFNING,

DEN II SEPTEMBER 1796.

UPSALA,

Tryckt hos JOH. FR. EDMAN, Kongl. Acad. Boktr.

HVAD bādar denna dystra ftāt,
Den hemska tyftnad, som jag rōjer,
Den fānkta blick, den stumma grāt,
Den tār, som het pā kinden drōjer?
Hvad ār, som sorgen utbrott ger,
Der glādjen nyfs och lugnet bodde? —
Jo, svaras mig, Han ār ej mer,
Af hvilken denna frōgd berodde.

HAN ār ej mer den Hedersman,
Hvars rena vett, hvars ādla dygder
Gaf ljus och glans i desfa bygder,
Och allmån kārlek återvann.
Med honom glādjen flyktat har,
Som fōrr alt lifvade hārinne:
Han ār ej mer — vi blott ha kvar
Hans aska och vār fāllhets minne.

Så

Så svaras mig — och snart en tår
Förråder hvad mitt inre känner;
En suck från klämda bröstet går,
Och qvalet vildt mitt hjerta bränner.
Den fordna tid jag återfer,
Som förr så gladt, så fällt förflutit,
De nöjen, som jag här har njutit,
Och som jag ej skall njuta mer.

JAG återfer hvad mig förnöjde,
Och hvad man fällan nog får se,
Den fåkra konst vår MOMAN röjde,
At njuta och at glädjen ge:
Hur liuf som Umgångsman han var,
Hur vårdigt glad bland sina vänner,
Hur öm som Man och Fosterfar,
Och mistningen för alla känner.

FÖRSYN! hvad är då människans lott? — — —
Nej, uphör, usla stoft, at klaga!
Hvad Himlen gör är alltid godt,
Dets vågar dolda för oss svaga.
Tro vishet uti alt som sker,
Fast ej din skumma syn den röjer:
Se Eken håftigt störtas ner,
Då stormen Busken icke böjer.

MEN

MEN Du, som smärtan närmast fårar,
Som ömakt för hans hjerta var,
Du gjuter billigt dessa tårar,
Din sorg et värdigt ämne har.
Din fällhet sig i qual förböt,
Du fåg din glada dag förlida,
Och lyckans sol i molnen skrida,
Den stund din Makas lefnad löt.

MEN vet, at tröst mot sorgen taga;
Förnuft och Religion den ger:
Vet, täckellet för tiden draga,
Som förr få fäll du flyktad ser.
Och se en framtid mera fäll,
Som re'n din öma Vän fått njuta,
Och som din sorg med frögd skall sluta,
Vid skymningen af lifvets qväll.

EMEDLERTID den trösten kån,
At vänner dela ömt Din smärta,
Och låt Dit förr få glada hjerta
För glädjen öpnadt bli igen.
Var vifs, at den Du nu begråter,
Om Han fåg tåren torkas af,
Och lugnet i Dit öga åter;
Han gaf Dig bifall ur sin graf.
